свътяше като живия когато пепела е удухан отъ нея.
Весело старецъ пъеше съ извивающий звукъ на цигулката,
Tous les Bourgeois de Chartres, и Le Carillon de Dunkerque,
И при това съ дървенитъ си обувки удря въ тактъ на музиката.
Весело, весело се въртъха колелата на танцитъ
Подъ градинскитъ дървета и долу по пътя къмъ ливадитъ;
Млади и стари заедно и дъцата размъсени измежду тъхъ.
Най хубавата отъ всичкитъ моми бъше Еванджелина, Бенедиктовата
дъщеря!
Най благородний отъ всичкитъ младежи бъше Габриелъ, синътъ на ковача!

Така се измина сутринята. И уви! Съ призивающъ звънливъ
Звукъ звънна отъ кулата, и надъ ливадитъ единъ барабанъ заби.
Въ късо време препълнено съ хора бъ черквата. Вънъ въ черковний дворъ,
~~чакаха женитъ~~
Чакаха женитъ. Тъ стояха при гробоветъ и ~~висяха~~ кичаха надъ надгробнитъ ~~каменитъ~~
Вънци отъ есенни-листи и ели отъ гората.
Тогава дойде стражата отъ корабитъ, и като вървяха гордо прѣзъ нея
Влъзоха въ святата врата. Съ високъ неприятенъ гласъ
Гърмяха барабанитъ презъ покрива и прозорцитъ, —
Гърмяха само една минута, и полека тежката врата
Се затвори, и въ тишината тълпата чакаше приказанието на солдатитъ.
Тогава застана командиря имъ, и заговори отъ стъпалата на олтаря,
Като държеше въ ръката си, съ печатитъ си, височайшето повеление.
„Вий сте събрани днесь," каза* той, „по заповъдь на негово Величество.
Милостивъ и добръ е той билъ; но какъ вий сте отговорили на неговитъ добрини